

Ο 36χρονος γιος κήδεψε τον 23χρονο πατέρα - Το συγκλονιστικό «κατηγορώ» ενός παιδιού του πολέμου

/ [Αφιέρωματα](#) / [Γενικά Θέματα](#)

Το δράμα των αγνοουμένων και των συγγενών τους αποτελεί αναμφίβολα την πιο τραγική πτυχή της τουρκικής εισβολής, με τις ιστορίες να συγκλονίζουν στο άκουσμά τους ακόμη και σήμερα, πενήντα χρόνια μετά, περικλείοντας τον ανείπωτο πόνο των οικείων που έμειναν πίσω, με την αγωνία για την τύχη των αγαπημένων τους προσώπων να τους κυριεύει για χρόνια, για να μετατραπεί στη συνέχεια σε οδυνηρή απώλεια.

Μια από τις οικογένειες, που έμελλε να βιώσει τον χαμό σε μια από τις καλύτερες της φάσεις, λίγες μόλις μέρες πριν από τη γέννηση του πρώτου και μοναδικού παιδιού της οικογένειας, είναι αυτή του Σωτήρη Γιατρού από το Έξω Μετόχι, η τύχη του οποίου αγνοείτο για 36 χρόνια.

Ο 50χρονος σήμερα Γιώργος Γιατρού δε γεύτηκε ποτέ τη χαρά να γνωρίσει τον πατέρα του, τον άνθρωπο που του έδωσε ζωή, αφού γεννήθηκε την 1η Αυγούστου του 1974, λίγες μέρες μετά την τουρκική εισβολή και αφ' ότου ο πατέρας του, Σωτήρης Γιατρού κατατάχθηκε έφεδρος στο 306 Τάγμα Πεζικού, λαμβάνοντας μέρος σε πολεμικές επιχειρήσεις στην Κερύνεια, «αναγκασμένος» να αφήσει πίσω τη γυναίκα του, Αντρούλλα Γιατρού, η οποία κυοφορούσε το πρώτο παιδί τους.

Κατά τη διάρκεια της ανταλλαγής των πυρών και της απομάκρυνσης των στρατιωτών της Εθνικής Φρουράς από την περιοχή του σταδίου Γ.Σ. Πράξανδρος, όπου και πραγματοποιείτο ανασυγκρότηση του τάγματός τους, χάθηκαν τα ίχνη του Σωτήρη Γιατρού και η τύχη του αγνοείτο μέχρι το 2007, οπότε κι εντοπίστηκαν τα λείψανά του σε ομαδικό τάφο στην Κερύνεια, τα οποία

ακολούθως αναγνωρίστηκαν με τη μέθοδο του DNA, επισφραγίζοντας το τέλος του... με τον πιο οδυνηρό τρόπο.

Η συγκλονιστική μαρτυρία της γυναίκας του, Αντρούλλας Γιατρού

Η μαρτυρία της γυναίκας του, Αντρούλλας Γιατρού για το πώς βίωσε τις τραγικές τελευταίες στιγμές που αντίκρισε τον αγαπημένο της ζωντανό, συγκλονίζει.

«Ιούλιος 1974. Ήμουν παντρεμένη με τον Σωτήρη μόνο 11 μήνες και έγκυος 9 μηνών, τον Γιώργο. Στεκόμουν στην άκρη της βεράντας να τον αποχαιρετήσω. Έπρεπε να πάει στον Άη Γιώρκη της Τζιερύνειας, είπαν μας. Ο Σωτήρης επήαινε μέχρι τον δρόμο και στρεφόταν πίσω. Με φιλούσε στην κοιλιά και μου έλεγε: Να προσέχεις τον γιο μου, ώσπου να' ρτω. Ήταν σίγουρος πως ήταν γιος. Ήξερε και πως θα έμοιαζε. Θα είναι ίδιος εγώ, αλλά την μύτη θα την πάρει από σένα τζιαι εν 'ναν το πιο όμορφο μωρό», αφηγείται η Αντρούλλα Γιατρού.

«Επήε τζιαί ήρτε τρεις φορές. Την τελευταία φορά είπα του «μεν πάεις». Εν να σε σκοτώσουν οι Τούρτζιοι. Είδεν με τζιαί είπε μου: «Τζιαί αν μείνω, εν να με σκοτώσουν οι δικοί μας, τζιαί έφυεν», συμπλήρωσε στη συνέχεια, αναφερθείσα στα τραγικά γεγονότα του εθνικού διχασμού, που προηγήθηκαν του πραξικοπήματος και της εισβολής.

Οι μέρες περνούσαν και νέα του Σωτήρη δεν έφταναν... «Στη 31 του Ιούλη επιάσαν με οι πόνοι. Ήρτεν ο κουνιάδος μου να με πάρει στην κλινική του Παρασκευαΐδη να γεννήσω, γιατί το νοσοκομείο τέθηκε σε επίταξη για τους τραυματίες. Με την ψυσιή στο στόμα τζιαί την βαλίτσα, με τα πράματα του μωρού στο σιέριν, εφτάσαμεν στην κλινική».

Ξημερώματα της 1ης Αυγούστου γέννησε τον Γιώργο. Κανένα νέο όμως από τον άνδρα της, τον Σωτήρη, με την αγωνία να την κυριεύει πλέον ολότελα.

«Εν επερνούσαν οι ώρες. Παρηορκά μου, το μωρό μου», περιγράφει χαρακτηριστικά, για να αναφερθεί στη συνέχεια στη χαρά, που κράτησε για πολύ λίγο, για να μετατραπεί σε απίστευτη στενοχώρια.

Κάπου κοντά στο μεσημέρι έρχεται χαρούμενη η νοσοκόμα τζιαί φωνάζει μου: «Αντρούλλα μου, ήρτεν ο άντρας σου να σας δει. Πιο μεγάλη χαρά εν ένιωσα στη ζωή μου, αλλά τζιαί πιο μεγάλη πίκρα, όταν είδα ότι ήταν ο κουνιάδος μου, που έμπηκε της πόρτας, τζι όχι ο άντρας μου. Έκλαψα. Έκλαψα πολλά...».

Οι μέρες που ακολούθησαν, όπως περιγράφει η κ. Γιατρού, ήταν ακόμη πιο τραγικές και αγωνιώδεις.

«Μετά που τρεις ημέρες έπιασα το μωρό μου τζι επήαμεν στο σπίτι των γονιών μου, στη Σια. Δεκαπέντε μέρες νηστιζιή, εν είχα γάλα να το θηλάσω, κρεβατούι να το βάλω, δεν είχα. Έβαλλα το μες την σκάφη, που εζύμωεν η μάνα μου τζι εδιάν μου γάλα η γειτόνισσα για να του διώ για να ζήσει. Επερνούσαν οι μέρες τζι εμείς ήμασταν μπροστά που το ράδιο, πέρκει μάθουμε κανένα νέο, αλλά τίποτε...».

Μέσα του Αυγούστου επέστρεψαν δύο χωριανοί, που κατετάγησαν στον στρατό μαζί με τον Σωτήρη και η ίδια πήγε να τους συναντήσει.

«Αντρούλλα μου ο Σωτήρης εν καλά. Ήρταμεν μαζί ως το πάρκινγκ του Κολοκάση τζι έφυε να πάει στο ράουνταπαουτ του Βατα, για να πάει στο χωρκό να σας έβρει. Μεν ανησυχείς, εν να στραφεί», ήταν τα καθησυχαστικά λόγια του ενός.

«Εν ήταν αλήθεια. Ήταν ένα που τα πολλά ψέματα που ελαλούσαν ούλλοι τότε του κόσμου. Εγιά, όμως, εκαρτέρουν τον. Για να μου πουν έτσι, πρέπει να τον

επιάσαν οι Τούρτζιοι στον δρόμο για το χωρκό. Κάπου πρέπει να τον έχουν. Εν να στραφεί, εν γίνεται... Τίποτε όμως... », αφηγείται ακολούθως.

Οι μέρες της αγωνίας στη συνέχεια έγιναν χρόνια, τα οποία περνούσαν βασανιστικά. «Τα επόμενα χρόνια, τα επεράσαμε με μια φωτογραφία στο σιέρι, στα οδοφράγματα, στις πρεσβείες, να παρακαλούμε τον καθένα να μας βοηθήσει να έβρουμεν τους δικούς μας. Επεράσαμεν δύσκολα».

Για να αποκαλυφθεί μια μέρα τελικά η οδυνηρή πραγματικότητα της οριστικής απώλειας, που κανείς δεν θα ήθελε να πιστέψει, ακόμη κι αν μετά από τόσα χρόνια... ήταν αναμενόμενο.

«Ο άντρας μου τελικά εν ήταν ποτέ αγνοούμενος. Εγκλωβίστηκε είπαν μας σε μια ταράτσα σπιθκιού στη Τζιερύνεια. Επερικύκλωσαν τον οι Τούρτζιοι τζι επιάσαν τον... Εκτελέσαν τον μπροστά που ένα χαμηλό τοιχούι, κοντά στους Βοτανικούς Κήπους, δίπλα που το γήπεδο Γ.Σ.Πράξανδρος της Τζιερύνειας. Μετά που 36 χρόνια είπαν μας ότι εβρεθήκαν τα οστά του τζιαι να πάμε να τα δούμε τζιαι να κανονίσουμε την κηδεία», περιγράφει στη συνέχεια, με πόνο ψυχής.

«Επήαμεν. Τζιείνο που είδα όμως εν ήταν ο άντρας μου. Ο άντρας μου ήταν 23 χρονών. Εν ήταν έτσι. Έννεν έτσι που σας τον έστειλα τζι έννεν έτσι που τον θέλω», κατέληξε, μιλώντας με σπαραγμό για τη συγκλονιστική στιγμή που αντίκρυσε τα οστά του αγαπημένου της, τον οποίο έστειλε νεαρό στον πόλεμο, για να μην τον ξαναδεί ποτέ ζωντανό.

Η συγκινητική περιγραφή του γιου του, Γιώργου Γιατρού

Συγκινητική είναι και η μαρτυρία του γιου του Σωτήρη, Γιώργου, ο οποίος στα 36 του χρόνια κήδεψε τον πατέρα που δεν γνώρισε ποτέ.

«Ένα έξυπνο μωρό, έλεγαν οι δάσκαλοι του. Ετοιμόλογο. Το μωρό που απαντούσε σε ούλλα. Το ίδιο μωρό όμως που εν εμπορούσε να απαντήσει την πιο εύκολη ερώτηση. Την ερώτηση του καθηγητή του στο σχολείο, τι δουλειά κάνει ο παπάς του... Παράδοξο; Όχι. Ούτε αυτό, ούτε αυτό που ακολουθεί.

Τριανταεξάχρονος γιος, κηδεύει τον εικοσιτριάχρονο πατέρα του. Δεν είναι λάθος διατύπωση. Αυτό έγινε. Στα 36 μου, κήδεψα τον 23χρονο πατέρα μου. Αυτόν που για μια εβδομάδα δεν πρόλαβα να γνωρίσω», αφηγείται χαρακτηριστικά, για να τονίσει πως ό,τι έχει να θυμάται από τον πατέρα του ήταν κάτι που βρήκε στο σπίτι του, στο κατεχόμενο του χωριό.

Στη συνέχεια περιγράφει τα γεγονότα που τον οδήγησαν στα κατεχόμενα, στο πατρικό του σπίτι και στην προσωπογραφία του πατέρα του, το μοναδικό στοιχείο που έχει σήμερα να θυμάται από αυτόν.

«Ήταν μόλις είχαν ανοίξει τα οδοφράγματα. Ξεκίνησα χωρίς χάρτη. Είπα θα ακολουθήσω τις επιγραφές στην κατεχόμενη Λευκωσία, που σε στέλνουν προς το Βαρώσι. Θα το έβρισκα μετά το Τραχώνι. Duzona το ονόμασαν. Το είδα στα

αριστερά μου, πάνω στον δρόμο. Πήγα στην εκκλησία του χωριού και πήρα τηλέφωνο τη μάνα μου. Είχε λήψη το κινητό μου. Από την πεδιάδα της Μεσαορίας προς Καιμακλί, μια ευθεία.

Τότε κατάλαβα και πόσο κοντά ήμουν στις ελεύθερες περιοχές.

-Έλα ρε μάνα. Είμαι στο χωρκό.

-Κόπιασε γιε μου ποδά να πιούμε καφέ.

-Μάνα, στο Έξω Μετόχι είμαι, όχι στη Σια.

Σιωπή.....

-Πού είσαι γιε μου;

-Στο Έξω Μετόχι, μάνα. Είμαι δαμέ στην εκκλησία. Πε μου πώς να πάω στο σπίτι μας.

Παρ' όλη την ταραχή της, μου εξήγησε.

Η εκκλησία γιε μου να είναι αριστερά σου. Προχώρα, τζι εν να έβρεις έναν γεφυρούι, πήγαινε ίσια και μετά που 200 μέτρα εν να δεις στα αριστερά σου ένα σπίτι με κρεμμαστές βεράντες.

Το βρήκα αμέσως, λες και είχα ξανακάνει τον δρόμο.

Κτύπησα την πόρτα και μου άνοιξε μια κοπέλα στην ίδια ηλικία με μένα. Ταράχτηκε, γιατί ίσως και να κατάλαβε ποιος ήμουν. Δε μιλούσε ελληνικά, δε μιλούσε αγγλικά. Μου είπε να περιμένω και φώναξε μια Τουρκοκύπρια γειτόνισσα, να μου πει τα γεγονότα. Η κοπέλα που μου άνοιξε την πόρτα γεννήθηκε 15 μέρες μετά από μένα.

Όταν έψαχναν σπίτια στο Έξω-Μετόχι, και καθώς έψαχναν το καταλληλότερο για έγκυο γυναίκα, εγκαταστάθηκαν στο δικό μας σπίτι, γιατί είδαν το παιδικό κρεβατάκι και όλα τα υπόλοιπα και ήταν ό,τι πιο βολικό γι αυτούς. Έτοιμο να υποδεχτεί βρέφος. Δεν χρειαζόταν να αγοράσουν τίποτα. Το μωρό γεννήθηκε. Κοιμόταν στο κρεβατάκι μου, φορούσε τα δικά μου ρούχα και έπινε από το δικό μου μπιμπερό. Μεγάλωσε στο δωμάτιο μου, έπαιζε στην αυλή μου.

Εγώ; Το μόνο που βρήκα από το σπίτι μου ήταν ένας σκονισμένος πίνακας. Μια προσωπογραφία. Δεν την είχαν πετάξει, γιατί νόμιζαν πως είχε κάποια αξία. ΚΑΙ ΕΙΧΕ. Στην προσωπογραφία ήταν ο πατέρας μου. Τον είχε ζωγραφίσει κάποιος ζωγράφος στο Βαρώσι, λίγες μέρες πριν καταταγεί στον στρατό. Τους

αποχαιρέτησα, τον πήρα αγκαλιά και πήρα τον δρόμο της επιστροφής. Τον έφερα στο πατρικό μου. Τον κρέμασα στον τοίχο».

Στη συνέχεια εξήγησε ότι για την οικογένεια ο πίνακας ήταν κάτι πολύ περισσότερο από ένα εικόνισμα, σημειώνοντας ότι δεξιά του στον τοίχο τοποθέτησε την φωτογραφία του Σωτήρη Γιατρού του νεότερου και αριστερά του Αντρέα, των δύο εγγονιών, δεξιά και αριστερά από τον παππού τους.

«Το κατηγορώ» και «το αγωνιώ» του Γιώργου Γιατρού

Τελειώνοντας την εξιστόρηση, ο Γιώργος Γιατρού ανέφερε ότι θα ήθελε να δώσει και κάποια μηνύματα, με αφορμή τον τελευταίο διάλογο των γονιών του, καθώς για αυτά τα ζητήματα παλεύει εδώ και χρόνια.

«- Σωτήρη μεν πάεις, εν να σε σκοτώσουν.

-Τζιαι να μείνω, εν να με σκοτώσουν οι δικοί μας».

«Πώς γίνεται, εξηγήστε μου, ένας άνθρωπος που οι έγνοιες του ήταν η οικογένεια του, η δουλειά του και η μουσική σαν αγαπημένη του ασχολία, να είναι στόχος των ΔΙΚΩΝ ΜΑΣ; Ποιοι είναι όλοι αυτοί και γιατί τους αποκαλούμε δικούς μας;», διερωτάται επιτακτικά, αναφερθείς στα τραγικά γεγονότα του διχασμού. Και συνεχίζει «από το δικό μου, όμως, στόμα δεν θα ακουστούνε ύμνοι και λόγια θανάτου. Ούτε και λόγια μεγάλα, ενίοτε τυπικά και ψεύτικα για τους θανάτους των αντρειωμένων, που θάνατοι δεν λογιούνται. Για τις αγωνίες μου θα μιλήσω και ένα «κατηγορώ» θα πω.

Αγωνίες που είμαι σίγουρος πως θα ήθελε, μέσω της δικής μου φωνής, να παραθέσει και ο τόσο πρόωρα και άδικα χαμένος πατέρας μου. Ο φιλήσυχος άνθρωπος, ο ξεχωριστός φίλος, ο εκλεκτός συγχωριανός, ο καλός οικογενειάρχης, ο ζηλευτός αδελφός, ο αγαπημένος υιός, ο πατέρας που δεν πρόλαβα να γνωρίσω». Τονίζει ότι «το «κατηγορώ» είναι για τα πάθη της φυλής μας, που όντας συνότζιαιρη του κόσμου, συνότζιερα είναι και αυτά που κουβαλάει γενιά, γενιά, στις ψυχές μας και η αγωνία είναι για των παθών μας τη συνέχεια και δυστυχώς τη συνέπεια».

Και προσθέτει «υπήρχε φανατισμός... Αν όμως με τον φανατισμό και τις ενέργειες κάποιος έκανε τον λαό να κλάψει, ας μην ψάχνει ακόμα και σήμερα να δει αν είχε δίκαιο ή άδικο. Είχε λάθος έτσι κι αλλιώς και κάποιον πλήρωσαν γι αυτά τα λάθη. Αν έσφαλλες και θέλεις να είσαι σωστός, μπορείς να το παραδεχτείς. Το «συγνώμη» είναι πάντα ο καλύτερος τρόπος να έχεις τον τελευταίο και τον πιο σωστό λόγο και όχι με δικαιολογίες να ψάχνεις εξιλέωση ή επιβεβαίωση».

Υπογραμμίζει ακόμη ότι «εμείς οι υπόλοιποι, τα παιθκιά μας τζιαι τα μμάθκια μας. Εν έχουμε κάτι πιο πολύτιμο και ούτε και η πατρίδα μας έχει. Είναι χρέος μας να εξηγήσουμε στα παιδιά μας τι μπορεί να εννοούσε ο Σωτήρης Γιατρού όταν έλεγε «εν να με σκοτώσουν οι δικοί μας», για να τονίσει πως «είναι χρέος μας να τους μάθουμε ότι ήρωας είναι και ο Τάσος Μάρκου, είναι και ο Ευαγόρας Παλληκαρίδης και όχι να τα βάζουμε να διαλέγουν».

«Είναι χρέος μας», υποδεικνύει, «να τους δώσουμε μια σωστή απάντηση γιατί οι συνομήλικοι τους βρίζονται για τον Γρίβα και τον Μακάριο στα γήπεδα και τι σχέση έχουν με το ποδόσφαιρο μας, γιατί βλέπουν σφυροδρέπανα, σβάστικες ή σημαίες του ψευδοκράτους στις κερκίδες».

«Αν οι απαντήσεις σε δυσκολεύουν για τον όποιο λόγο, τότε μπορούμε να τους εξηγήσουμε κάτι που μπορεί να δώσει απάντηση σε όλα τα πιο πάνω. Ας τους εξηγήσουμε ποια σημαία πρέπει να αγαπούν και να τιμούν, την Ελληνική ή Κυπριακή και γιατί τόσα χρόνια τους βάζαμε να διαλέξουν», επισημαίνει, υποστηρίζοντας ότι «αν τους μάθουμε να αγαπούν και να τιμούν και τις δύο, ίσως και να μην χρειαστεί να απαντήσουμε σε κάποια άλλη ερώτηση».

«Το «κατηγορώ», λοιπόν», καταλήγει, «είναι για όσους με τις πράξεις τους έκαναν τον λαό να κλάψει και «το αγωνιώ» είναι για όσα κάνουμε και συντηρούν τον διχασμό μας.

«Άλλο πατέρα για να σας διηγηθώ την ιστορία του δεν έχω. Ούτε και 'μικρόφωνο' να ακουστώ ξανά. Λίγη σημασία ίσως να έχει, γιατί ακόμα και αν πω πολλά, λίγα είναι αυτά που μπορώ να κάνω. Όσοι, όμως, το πρόσταγμα έχουν και το αξίωμα, ας κάνουν, αν το επιθυμούν, από μένα περισσότερα».

phileneews.com